

Els interessos sindicals malbaraten la unitat d'acció / L'STEPV segueix reclamant un acord general per a tota la Funció Pública

Crònica d'una mobilització

Les manifestacions del 10 de maig significaren l'últim acte d'un intent de mobilització conjunta dels sindicats presents en la Mesa General de la Funció Pública de la Generalitat. La concentració de delegats prevista el 16 de maig a Madrid va estar desconvocada per CCOO i CSIF, cosa que ha estat molt criticada per UGT, la qual, no

obstant això, tampoc no l'ha mantinguda. Les concentracions per al 29 i el 30 de juny han estat convocades per CCOO i CSIF, d'una banda, i UGT, per altra. El motiu adduït per desconvocar és que el Ministeri per a les Administracions Públiques ha rectificat en part la postura mantinguda des de setembre i ha convocat el 16 de

maig la Mesa General de l'Administració central de l'Estat. Les mobilitzacions resten, si més no, suspeses, i la fràgil unitat sindical que s'havia aconseguit està esclatant per moments. La manifestació prevista per al 2 de juny a Madrid, no s'ha arribat a convocar, de forma que l'han deixat morir per inanició.

Un poc d'història

Les mobilitzacions actuals són el segon acte de les que comencen amb l'anunci en setembre passat que el Govern pensava augmentar les retribucions del personal públic en un 2%. La inflació s'anunciava alta, i de fet va acabar sent d'un 4%. Les mobilitzacions convocades llavors, amb la vaga del 14 de desembre inclosa, partiren d'una convocatòria unilateral per part de CCOO i UGT. Tanmateix, aquestes organitzacions ni tan sols van presentar un calendari conjunt, i la convocatòria de vaga es va canviar a menys de dues setmanes de la seua celebració. L'STEPV-Iv, malgrat tot, va prendre la que segurament era l'única alternativa coherent amb la bel·ligerància dels governs central i autonòmic: convocar les mobilitzacions i la vaga, malgrat les posicions secundàries i poc clares d'algunes organitzacions sindicals.

La vaga va tenir un bon seguiment en Justícia i Ensenyament. La imatge d'escoles buides va dignificar una protesta que en altres àmbits fou menys seguida. Fou, sens dubte, una aportació cabdal de l'STEPV-Iv, com a sindicat majoritari de l'ensenyament.

Davant l'actitud immobilista de les Administracions, a primers d'any s'emprengueren converses entre els sindicats. S'acordà per a tot l'Estat una manifestació, convocada precipitadament -de dilluns a dijous-, sense cartells conjunts ni cap campanya. El resultat estava cantat: una manifestació poc nombrosa.

Desacords sindicals

D'altra banda, es va dissenyar un calendari poc intens. Una concentració mensual de delegats davant les delegacions i subdelegacions del Govern era ben poca cosa per fer canviar la posició del Govern central. Finalment, es proposava una manifestació a Madrid per al 2 de juny, precedida d'un miting a celebrar en el curs d'una assemblea de delegats de CCOO i UGT el 16 de maig. La resta de forces sindicals, amb la possible excepció de CSIF, no se'ls va convidar ni a anar.

L'estratègia d'impasse estava motivada per les negociacions que els sindicats CCOO i UGT estaven duent a terme amb la patronal, així com amb el Govern, respecte de la reforma laboral i sobre uns retocs del sistema de pensions. La primera va acabar amb un desacord que el Govern ha resolt imposant una reforma per decret. Una actuació així en un tema tan sensible per a un sindicat com és el mercat laboral, hauria de suposar sobre el paper una aposta per l'enfrontament amb la postura governamental. Lluny d'açò, CCOO ha

JORDI BOLUDA

signat en solitari un acord sobre pensions que ha provocat l'ensim frontament amb l'altra central, que ha interpretat la signatura com una excusa per a no haver de convocar una vaga, alhora que deixa UGT al marge dels acords i amb una posició de confrontació amb el Govern del Partit Popular.

Una via valenciana

El sindicats presents en la Mesa General de la Funció Pública Valenciana van encetar converses només començat l'any. Primer en l'àmbit de la Funció Pública, on calia coordinar posicions de cara a les negociacions de la Mesa Sectorial de la Funció Pública i preparar rondes d'assemblees conjuntes.

Com a conseqüència, es va forçar una cimera sindical al País Valencià, limitada, així sí, als integrants de la Mesa General (STEPV-Iv, CCOO, UGT, CSIF i CEMSATSE), deixant fora, en contra del criteri expressat per l'STEPV-Iv, a sindicats com ANPE, SAE..., organitzacions representatives i convocants de la vaga del 14-D als seus sectors. Per tant, mai ha sigut una cimera realment unitària. Es va decidir, a proposta de l'STEPV-Iv, valencianitzar les mobilitzacions. Això es va concretar en distintes accions:

- Les concentracions mensuals no solament serien davant la Delegació o Subdelegació del Govern central corresponent, sinó que també s'aniria al Palau de la Generalitat a València i a les delegacions del Govern Valenciana a Castelló i Alacant.

- Cinta negra al braç els dijous, amb un seguiment sindical pràcticament inexistent.

- Convocatòria d'una manifestació conjunta a cada capital de província el dia 10 de maig. La proposta inicial del Sindicat era fer-la el 5 d'abril i repetir-la a principis de maig. En deixar que passara tot el temps de les vacances de Setmana Santa i Pasqua, es va contribuir a la desmobilització.

- Edició d'un cartell conjunt convocant les manifestacions del dia 10 de maig i del 2 de juny.

A banda de possibles errors de plantejament, cal denunciar que hi ha hagut una falta de compromís evident per part de determinades organitzacions amb les mobilitzacions conjuntes.

Però no només és això. Durant les mobilitzacions, els recels entre organitzacions s'han deixat entreveure en multitud d'actuacions i declaracions: correus electrònics desqualificadors, notícies en premsa d'un o altre que critiquen a una altra organització, etc. El cas més greu, però

no l'únic, s'hi va donar en el sector d'ensenyament, com s'explica després. UGT demanava que aquest Sindicat fora exclòs de la Mesa de Formació de la Generalitat Valenciana; el mateix sindicat mantenia també una guerra oberta contra la nostra representació sindical a les Corts Valencianes i impedia que es formara una candidatura de l'STEPV-Iv en l'Institut Valencià de la Música.

Una sentència important

En febrer, l'Audiència Nacional fallava en contra de la congelació salarial imposada pel Govern del PP en 1997. La sentència és molt important, ja que suposa el primer reconeixement real de la capacitat de negociació de les empleades i empleats públics.

El comportament sindical de l'organització que va guanyar el recurs va contribuir objectivament a la desmobilització del personal. Apostarem per traure el major profit possible en forma d'afiliació i vinculació del personal a la seua organització amb campanyes que fregaven la demagogia i la desqualificació de la resta d'opinions sindicals.

La desmobilització ha vingut com a conseqüència lògica d'un discurs triomfant, segons el qual CCOO i els seus serveis jurídics anaven a salvar el personal públic de tots els seus mals. En no matisar, s'ha donat a entendre que això era el que importava i que la resta de vies, com la negociació i la mobilització, eren més insegures.

En contrast amb això, des de l'STEPV-Iv es va apostar des del principi per intentar vincular la sentència amb les mobilitzacions. Eixe va ser el missatge principal: "Una sentència que impulsa la mobilització". La divergència de missatges va contribuir al cansament del personal.

El Tribunal Suprem (TS), en providència de 10 de maig, ha admès el recurs de cassació interposat pel Govern i, per tant, caldrà esperar una nova sentència en el termini de dos a tres anys perquè les nostres expectatives puguem adquirir plena virtualitat.

La resolució del TS posa de manifest també el doble fracàs de l'aposta de CCOO. En desmobilitzar el personal ha tancat la porta principal cap a les reivindicacions que resten presents, a banda de la descongelació salarial: la jornada de 35 hores, les pagues extra completes o la clàusula de revisió salarial cal guanyar-les en la negociació o per la pressió. S'ha confiat gement en una resolució judicial que, en el millor dels casos, s'ajornarà d'aquí a tres anys. En el pitjor, s'haurà perdut una oportunitat, una més, d'il·lusionar el personal en una mobilització amb èxit.

Una victòria de la mobilització

El conseller Tarancon anunciava el 10 de maig a les Corts Valencianes l'exigència del coneixement del valencià als participants en les proves selectives per a l'accés a la docència a partir del curs 2001-2002. Aquesta mesura ha estat llargament demanda per aquest Sindicat, per totes les entitats que formen la Mesa per l'Ensenyament en Valencià, i també és una conseqüència directa de les mobilitzacions que el professorat interí està duent a terme des de fa mesos, vagues incloses. Com ho és l'anunci del president Zaplana d'arribar a un pacte per resoldre la problemàtica del personal interí.

Les mobilitzacions s'han dut a terme en un marc d'enfrontament obert amb la resta de sindicats del sector. CCOO va cridar obertament a l'esquirolatge, mentre FETE-UGT es dedicava a vetar els representants del nostre Sindicat en les reunions amb el Conseller d'Educació per explicar el requisit lingüístic. Lamentable.

Un encert del Sindicat

El Ministeri per a les Administracions Públiques, com ja s'ha dit, ha rectificat en part la postura que mantenia des de setembre i, després de set mesos, va convocar Mesa General de l'Administració central de l'Estat per al passat dia 16 de maig. Curiosament, el resultat de la reunió de la Mesa és l'intent d'arribar d'ací a setembre de 2001 a allò que l'STEPV-Iv reclama des de fa temps: un acord general en la Funció Pública. Al País Valencià no ha estat possible ni arribar a acords parcials. Potser ara s'obriga una via: "Com ho fan a Madrid..."

Dues conclusions

Les conclusions són dues. En primer lloc, el personal dels àmbits on és present l'STEPV-Iv ha recolzat les propostes del Sindicat quan aquest ha seguit una línia pròpia, amb independència de maniobres poc o gens vinculades amb els problemes dels treballadors i les treballadores. S'ha de continuar així, donant participació, veu i vot al personal en tot allò que l'afecte, en la línia del model democràtic, participatiu i assembleari que sempre ha caracteritzat aquesta organització.

D'altra banda, els treballadors i treballadores diuen apreciar la unitat d'acció. Cal tindre present, però, que no és prou amb manifestar que una organització és unitària; cal demostrar-ho amb fets. L'STEPV-Iv practica aquest extrem dia a dia. En tot cas, el Sindicat seguirà amb els mateixos principis defensats els treballadors i les treballadores.